

Розділ I

Доволі просто

Ру

— Панянки, ось вам щире нериторичне запитання: як ви двоє взагалі виживаєте в реальному світі?

Я витріщалася на зверхнє обличчя Ньйоти, розмірковуючи про унікальний тип приниження, який виникає, коли менша сестра твоєї найліпшої подруги (сестра, яку постійно не пускали в будиночок на дереві на задньому дворі; яка привселюдно зжерла козу з носа на Різдво у 2009-му; яку всього через кілька місяців піймали на тому, що вона вчилася цілуватися на мандарині в коморі для білизни) ставить під сумнів твою спроможність існувати продуктивно.

Утім, колись ми з Тішею виношували очевидно недоречний комплекс переваги, будши на три роки старшими за неї. Тепер ми добре знали, що маленькій Ньйоті вже двадцять чотири, вона була генійкою в правничому університеті й свіжоспеченою адвокаткою з питань банкрутства, чії години роботи коштували більше за моє трагічно дороге преміальне автостраховання. Щоб підкинути до цієї травми образу, я зафоловила її в інстаграмі, тож саме так дізналася, що в жимі лежачи Ньйота підіймає

вагу, більшу за її власну, має приголомшливий вигляд у монокіні й частенько випікає з нуля фокачу з цибулею та розмарином.

А Ньота завдала потужного удару, не зафоловивши мене у відповідь, і ночами я не могла зімкнути очей через геніальність цього ходу.

— Ти нас знаєш, — відказала я, віддавши перевагу чесності, а не гордості. Ми з Тішею втиснулися в мій кабінет завбільшки із шафу і зв'язалися по фейстайму з людиною, яка, найпевніше, навіть не має наших номерів телефонів у збережених. Гідність хвилювала нас найменше. — Ледь тримаємося.

— Он як? Ви мені зателефонували посеред робочого дня й запитуете, що таке *відступлення права вимоги*? Загуглити не могли?

— Ми загуглили, — сказала я, не згадуючи, що ми дописали в пошуку «для чайників». Та все ж. — Здається, ми вловили суть.

— Супер, у вас усе топчик. Я відключаюся, побачимося на День подяки...

— Проте, — перебила я. Тепер був кінець травня. — Реакції інших працівників *Kline* вказують на те, що ми, можливо, не зовсім уловили наслідки цього *відступлення права вимоги*. — Моя толерантність до химерного була висока, і мені вдалося не звертати увагу на ейчара, який гортав *monster.com*, стоячи за своїм столом з регулюванням висоти, на хіміків, які врзалися прямісінько в мене й утекли, навіть не охнувши, на мого боса Метта, який зазвичай поведився мов диктатор, однак зиркнув на мене порожнім поглядом, коли я повідомила, що звіт, якого він чекав, буде готовий як мінімум через години три. А тоді, поки я виливала воду зі своєї пляшки у вазон, який жив у кімнаті для перепочинку довше, ніж я працювала,

якийсь лаборант розридався й порадив: «Ліпше заберіть Вікуса додому, докторко Зіберт. Він не мусить помирати лише через те, що станеться з *Kline*».

Я *гадки не мала*, що відбувається. Знала лише, що люблю свою роботу в *Kline*, найважливіший проект мого життя перебував на вирішальній стадії, а моїх соціальних навичок не вистачало, щоб легко перейти на іншу роботу. Сьогоднішні події не були добрим знаком.

— Через п'ятнадцять хвилин у нас збори, — пояснила я, — і нам хотілося б прийти туди з кращим розумінням...

— Най, не будь засранкою і розжуй усе так, ніби нам п'ять рочків, — наказала Тіша.

— Дівчата, у вас обох є *науковий ступінь*, — зауважила Ньота, але це був *не* комплімент.

— Гарзд, Най, слухай уважно, бо від цього в тебе зриває дах, а нам доведеться донести на це в ООН і провести слухання в Гаазькому суді: тема приватних інвестиційних компаній і відступлення права вимоги *не* зринала на жодному курсі під час аспірантури з хімічної технології. Знаю, це упущення *шокує*, і я впевнена, що НАТО захоче здійснити військове втручання...

— Стулися, Тіш. Ти не маєш права огризатися, якщо *тобі* щось треба від *мене*. Ру, звідки ви дізналися про відступлення права вимоги?

— Флоренс надіслала імейл на всю компанію, — відповіла я. — Сьогодні зранку.

— Флоренс — це гендиректорка *Kline*?

— Так. — Це здавалося применшенням, тож я додала: — І засновниця. — Ці терміни не були вичерпні, але зараз був не час і місце фанатіти.

— Там говорилося про те, яка приватна компанія викупила вашу позику?

Я проглянула лист.

— *Harkness Group*.

— Гм-м. Десь я це чула. — Ньйота почала мовчки друкувати, а за її спиною виблискував обрій Нью-Йорка. Її кабінет розташований у хмарочосі — за тисячі кілометрів і цілий всесвіт від північної частини Остіна. Їй, як і нам з Тішею, кортіло забратися з Техасу. Вона, на відміну від нас, не повернулася. — А, так. Це вони, — зрештою мовила вона, звузивши очі перед екраном комп'ютера.

— Ти їх знаєш? — запитала Тіша. — Вони типу відомі?

— Це приватна інвестиційна компанія, а не кей-поп гурт. Але вони таки *відомі* в технологічних колах. — Вона прикусила губу. Зненацька її обличчя набуло аж ніяк не заспокійливого виразу, і я відчула, як Тіша побіч мене напружилася.

— Таке стається вже не вперше, — сказала я, відмовляючись піддаватися паніці. Я випустилася з Техаського університету в Остіні рік тому, але працювала на Флоренс Клайн ще до того, як закінчила аспірантуру. Усе це не здавалося чимось новим. — Зміни в менеджменті й проблеми з інвесторами трапляються увесь час. Вони завжди вшухають.

— Не впевнена щодо цього разу, Ру. — Ньйота насупила чоло. — Слухайте, *Harkness* — це приватна інвестиційна компанія.

— Я досі не знаю, що це означає, — розсердилася Тіша.

— Як я збиралася пояснити, приватні компанії — це... групи людей, у яких сила-силенна грошей і купа вільного часу. І замість того, щоб купатися в цих тяжко зароблених грошах, мов Скрудж Мак-Дак, або відкладати їх на рахунки зі збереженнями, як це робите ви...

— З твого боку сміливо припускати, що в мене є збереження, — буркнула Тіша.

— ...вони викупувають за них інші компанії.

— Тож вони викупили *Kline*? — запитала я.

— Ні. *Kline* не виходили на біржу — їхні акції не можна купити. Але коли компанію заснували, їй потрібні були гроші для розвитку... равіолі? Ви цим там займаєтеся?

— Харчовими нанотехнологіями.

— Супер. Удамо, що це щось означає. У будь-якому разі, коли Флоренс заснувала *Kline*, вона взяла велику позику. Однак хто б не дав їй гроші, тепер ця людина вирішила продати ту позику *Harkness*.

— А це означає, що *Kline* тепер винні гроші *Harkness*?

— Правильно. Бачиш, Ру, я знала, що на тобі можна не ставити хрест. А от моя сестра ніколи не припиняє... — Ньйота змовкла, насупившись перед комп'ютером.

— Що? — стривожено запитала Тіша. Ньйота була не з тих, хто зупиняється на півслові. — Що сталося?

— Нічого. Просто читаю про *Harkness*. Вони поважні. Зосереджуються на технологічних стартапах середніх розмірів. Гадаю, у них є кілька науковців? Вони купують перспективні компанії, надають капітал і підтримку для їхнього росту й продають їх для прибутку. Викупування позик не схоже на їхні звичні методи.

Пальці Тіші огорнули моє стегно, і я накрила долонею її руку. Утішання доторками рідко бувало в моєму репертуарі, але для Тіші було легко зробити виняток.

— Отже, Флоренс треба всього лише виплатити позику *Harkness* і вони вийдуть із гри? — запитала я. Здається, це доволі просто. Нема чого залучати *monster.com*.

— Е-е... хіба що у твоєму казковому світі. Гарно тобі погасати з єдинокоргонами, Ру. У Флоренс точно не вистачить грошей.

Тіша посилила хватку.

— Най, що це означає на практиці? Вони отримують контроль над компанією?

— Можливо. Усе залежатиме від угоди про позику.

Я похитала головою.

— Флоренс ніколи цього не дозволить.

— Може бути, що у Флоренс немає вибору. — Тон Ньйота різко пом'якшився, і саме це — серед усього іншого саме це дозволило страху вгризтися в моє нутро. — Залежно від умов контракту може бути таке, що *Harkness* матиме право призначити нового техдиректора й серйозно втручатися в щоденні процеси.

Якщо я запитаю, хто такий техдиректор, це не наблизить мене до мети мати Ньйоту серед своїх підписників в інстаграмі, тож я просто сказала:

— Гаразд. Який тут висновок?

— Можливо, *Harkness* не становитиме проблеми. Або ж через них вам доведеться шукати нову роботу. Прямо зараз визначитися неможливо.

Тіша тихо лайнулася. «Флоренс, — подумала я, і в мене в роті пересохло. — Де зараз Флоренс? Як там Флоренс?»

— Дякую, Ньйото, — сказала я. — Ти дуже допомогла.

— Наберіть мене після зборів — тоді в нас буде краще розуміння ситуації. — Оце «нас» було мило з її боку. — Але не буде зайвим освіжити ваші резюме про всяк випадок. Остін — чудове місце для технічних стартапів. Пошукайте в інтернеті, розпитайте друзів-задротів, чи є в них якісь рекомендації. У вас є ще якісь друзі?

— У мене є Брюс.

— Брюс — *кіт*, Тішо.

— То й що?

Вони почали гризтися, і я заглушила їх, намагаючись обчислити ймовірність того, що ми з Тішею знайдемо іншу роботу разом. Роботу, яка матиме пристойну платню й надасть нам таку свободу в дослідженнях, яку ми маємо зараз. Флоренс навіть дозволила мені...

Мене пронизала жаска думка.

— А як щодо наших особистих проєктів? Патентів працівника?

— Гм-м? — Ньйота схилила голову набік. — Патенти працівника? На що саме?

— У моєму випадку на біонанокомпозит, який...

— Так, давай без *TED*-токів.

— Завдяки йому продукти довше залишаються свіжі.

— А. Ясно. — Вона тямуще кивнула, її очі раптом потеплішали, і я задумалася, що ж їй відомо. Тіша ніколи не розповіла б про мою історію, але Ньйота була уважна й могла помітити сама. Зрештою, я роками проводила кожну вільну хвилину в їхньому домі, аби не повертатися до власного. — Це *твій* проєкт? *Твій* патент? У тебе є угода, яка гарантує *тобі* право власності на цю технологію?

— Так. Але якщо у *Kline* зміниться керівництво...

— Якщо угода письмова, проблем не буде.

Я пригадала імейл від Флоренс. Довгі слова, маленький шрифт, електронні підписи. На мене звалилося полегшення. *Дякую, Флоренс.*

— Дівчата, спробуйте менше стресувати, добре? Йдіть на ті збори, бо ви вже, певно, запізнюєтеся на них. Дізнаєтеся якомога більше й відзвітуєтеся. І заради судді Браун Джексон оновіть свої клятві резюме. Тіш, ти не працювала грумером для тварин, відколи випустилася з бакалаврату.

— Геть з мого *LinkedIn*, — буркнула Тіша, але середнього пальця тицьнула вже порожньому екрану. Тож вона відкинулася на спинку стільця й знову приглушено мовила: — Бляха.

Я витріщилася перед собою й мовила:

— Однозначно.

— У нас із тобою не вистачить емоційної витривалості для ненадійної ситуації з роботою.